

РЕШЕНИЕ

№ 5877

гр. София, 05.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Мирчев, като разгледа дело номер **3994** по описа за **2012** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния представител юрк. Т. срещу решение № 129 от 24.02.2012 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 12 състав по нахд № 13508/2011 г. Със съдебното решение е отменено наказателно постановление № Р-10-514 от 07.04.2011 г., издадено от заместник председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на Застрахователна компания [фирма] са наложени пет имуществени санкции, в размер на 1000 лв. всяка, за нарушения на чл.317а, ал. 3 КЗ.

Като касационно основание се сочи нарушение на закона. Твърди се, че е неправилно тълкуването, извършено от СРС на нормите на чл. 294 и чл. 317а от КЗ. Според касатора, ЗК [фирма] е субект на задължението по чл. 294 от КЗ, а разпоредбата на чл. 317а КЗ, предвижда както задължение за субектите, така и санкция за неизпълнението му. Искане се от съда да отмени решението и да потвърди наказателното постановление.

Ответната страна – ЗК [фирма], не изразява становище по жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Атакуваното съдебно решение е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото доказателства въззивният съд е приел, че на 03.08.2010 г. в КФН по електронен път от ЗК [фирма] била подадена информация за сключени от застрахователната компания 5 броя застрахователни договори по задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите, подробно описани в обжалваното решение.

Правилен е изводът на районния съд, че с обжалваното наказателно постановление незаконосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на ЗК [фирма].

Съгласно чл. 294, ал. 1, във вр. с ал. 4 КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност"(ГО) на автомобилистите в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3, във вр. с ал. 1 и ал. 2 КЗ предвижда, че когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е представена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 – след 45-тия ден или по ал. 2 – след 60-тия ден, ако договорът е сключен в периода 15.12. – 15.02., се налагат наказанията по чл. 319 КЗ – тоест, имуществена санкция от 1000,00 до 20 000,00 лв. - за юридическо лице. При повторност наказанието е от 2000,00 до 40 000,00 лв.

Административно-наказващият орган е приел, че застрахователят е нарушил нормата на чл. 317а, ал.3 КЗ. Настоящата инстанция намира, че при описаната фактическа обстановка, подвеждането на казуса към тази норма е неправилно. Нарушеното административно задължение не е фиксирано в нея. Тя има отношение не към административното задължение, а към санкцията, определена за него. От друга страна, цитираната разпоредба не може да бъде приложена самостоятелно, а само с препращане към някоя от предните две алинеи на чл. 317а и във връзка с чл.319 КЗ.

Настоящата инстанция споделя извода на районния съд, че само субект на задълженията по чл.294, ал.1 и ал.4 от КЗ може да бъде санкциониран със санкциите по чл.317а, ал.1 и ал.3 от КЗ. Съгласно чл.8, ал.1, т.2 от КЗ такъв субект е само застраховател от друга държава членка на ЕС при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги, какъвто не е ЗК [фирма]. Основен принцип в наказателната правна доктрина е, че санкционните норми следва да се тълкуват буквално, а при съмнение във волята на законодателя - и стеснително, но никога разширително. Ако волята на законодателя е била да вмени и на местните юридически лица - застрахователи по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ, задълженията по чл.294, ал.1 и ал.4 от КЗ, то тогава в редакцията на ал.1 от тази норма би следвало да отсъства изразът „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на

услуги", който води до ограничаване кръга на задължените субекти. След като санкционната норма по чл. 317а от КЗ, в нейните алтернативи, предвижда административнонаказателна отговорност за нарушения на задължения и от субектите по чл.294 от КЗ, то касационният жалбоподател, в качеството си на застраховател по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ, не подлежи на санкциониране на това основание.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София- град, I-ви касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 129 от 24.02.2012 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 12 състав по нахд № 13508/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.